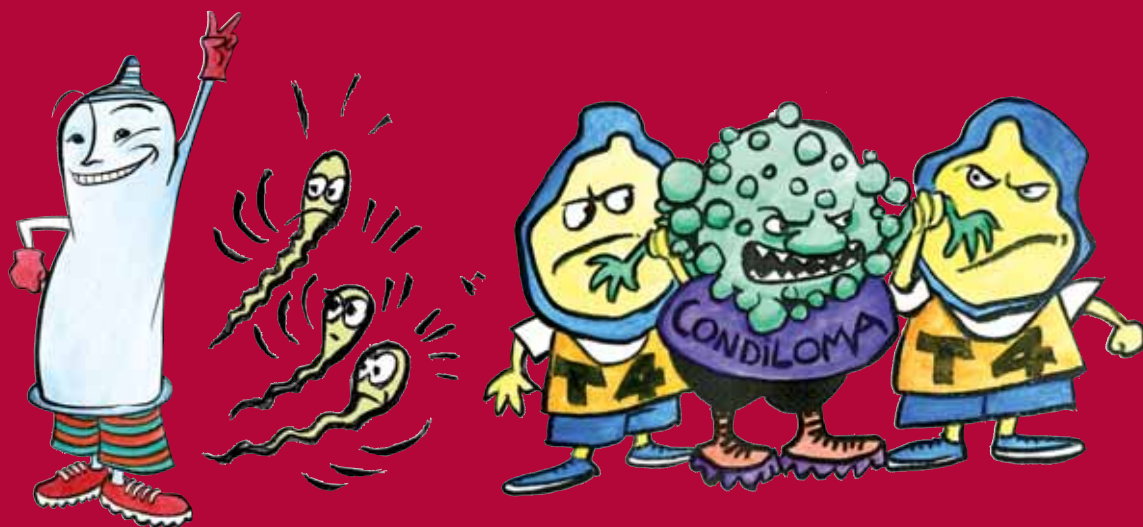

Infeccions de transmissió sexual

Com prevenir-les i afrontar-les

Infeccions de transmissió sexual

Com prevenir-les i afrontar-les

Coordinació i redacció

Rosa Ros, metgessa del Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat (CJAS)

Col·laboradors

Imma Campo, metgessa del CJAS

Ana María Gutiérrez i Isabel Ferran, infermeres del CJAS

© de l'edició: Diputació de Barcelona

© de les il·lustracions: Mariel Soria

Novembre de 2008

Disseny i producció: Diputació de Barcelona. Direcció de Comunicació

Dipòsit legal: B-53.738-2008

Índex

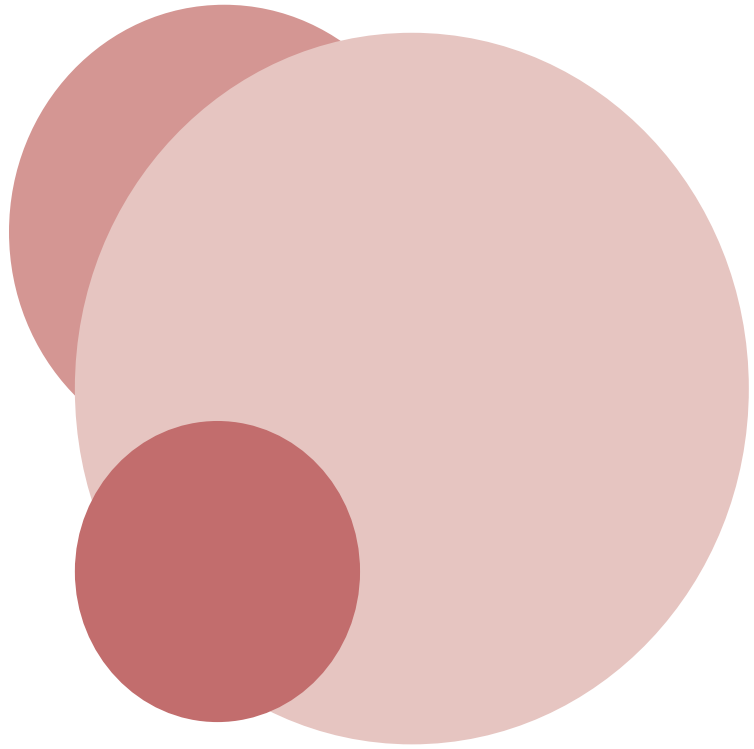
Introducció	5
Què són les infeccions de transmissió sexual (ITS)?	7
Quins són els principals senyals d'alerta?	8
Les infeccions de transmissió sexual més freqüents en el nostre medi	9
Gonocòccia o gonorrea	9
Sífilis	11
Infecció per clamídia	12
Herpes genital	13
Condilomes	13
Hepatitis víriques	15
Sida	18
Vulvovaginitis	21
Infeccions per paràsits	22
Què has de fer si penses que tens una ITS?	24
Qui pot ajudar-te?	25
Què cal fer si t'han diagnosticat una ITS?	25
Prevenir és la millor manera d'evitar les ITS	25
Per a més informació	27

Introducció

El pas que suposa assumir una sexualitat responsable, sobretot a l'arribada de l'adolescència, obre un conjunt de neguits i dubtes relacionats amb les malalties de transmissió sexual que fan necessari un abordatge del tema amb la finalitat d'evitar possibles riscos per a la salut.

Des de l'Àrea de Salut Pública i Consum, conjuntament amb el Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat s'ha realitzat aquest quadern, on es descriuen les principals malalties de transmissió sexual, els seus símptomes, com prevenir-les i com afrontar-les.

És el nostre desig que el contingut d'aquest quadern sigui d'utilitat com a element d'ajuda i orientació, tant per al jovent com per als seus educadors, per aclarir dubtes i per atrevir-se a demanar ajuda en les situacions de conflicte.

Les infeccions de transmissió sexual (ITS) es manifesten mitjançant símptomes molt diversos que sovint són discrets i tardans. També poden manifestar-se en altres llocs fora dels òrgans genitals i urinaris i no donar cap símptoma visible encara que continuïn evolucionant

Què són les infeccions de transmissió sexual (ITS)?

Les infeccions de transmissió sexual són un grup de malalties infeccioses de gravetat variable, algunes benignes i d'altres més greus, que normalment es transmeten o es contagien durant les relacions sexuals. Només una persona que ja tingui la infecció pot transmetre la malaltia.

La vagina, el penis, l'anus i la boca són els llocs més freqüents on podem trobar els gèrmens (virus, bacteris, paràsits...) que produeixen les ITS.

Totes aquestes malalties tenen en comú:

- La transmissió principalment sexual (heterosexual o homosexual), encara que hi ha altres vies de transmissió possibles: per exemple la sang o els contactes no sexuals.
- Afecten, fonamentalment, els òrgans genitals.

Quins en són els principals senyals d'alerta?

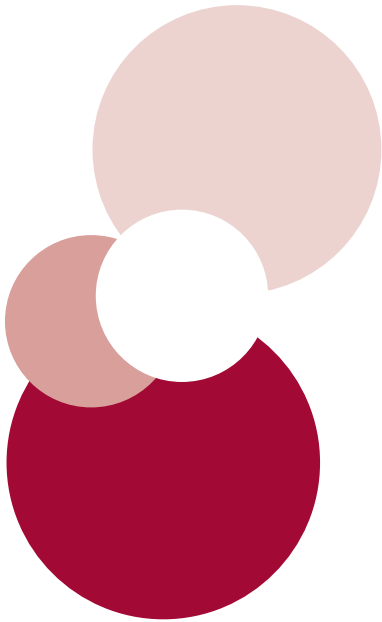
Les ITS es manifesten mitjançant símptomes molt diversos que sovint són discrets i tardans. Des que el microbi s'estableix al cos fins que s'observa algun símptoma pot passar un temps anomenat «període d'incubació».

Durant aquest període, qualsevol persona infectada pot encomanar la infecció.

Ens farà pensar en la presència d'una ITS:

- Lesions de la pell dels genitals (ulceracions, berrugues, etc.), algunes secrecions o flux vaginal diferents als que normalment teniu.
- Molèsties en òrgans genitals i urinaris, com ara picor, coïssor o dolor.

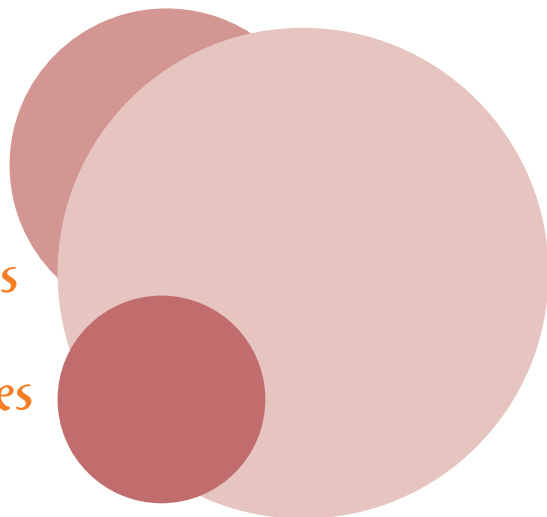
Les ITS també poden manifestar-se en altres llocs fora dels òrgans genitals i urinaris, i no donar cap símptoma visible encara que continuïn evolucionant.

Les infeccions de transmissió sexual més freqüents en el nostre medi

Els microbis o gèrmens que produeixen les ITS més freqüents són bacteris, virus, protozous, llevats (fongs) i paràsits. Algunes d'aquestes ITS són les que esmentem a continuació:

Lesions a la pell dels genitals, algunes secrecions o flux vaginal diferents als habituals i molèsties en òrgans genitals i urinaris (com ara picor, coïssor o dolor), poden ser causades per una ITS

Gonocòccia o gonorrea

És causada per un bacteri (gonococ) que viu a les àrees més càlides i humides de l'organisme, principalment a la uretra (conducció urinari) i al coll uterí.

Es transmet per contacte sexual. No es contagia per l'ús de serveis públics, tovalloles, etc.

Els símptomes no sempre existeixen; si en tenim, apareixen quan han passat uns dies o algunes setmanes després del contacte sexual amb una persona infectada. Els símptomes més freqüents són:

- En el cas dels **homes**:
 - Secreció purulenta, de color groguenc, que surt del penis sobretot al matí, en llevar-se.
 - Sensació de coïssor en orinar.

- En les **dones**:
 - Lleu augment de la secreció vaginal (flux vaginal)
 - Sensació de coïssor al conducte urinari
 - Alteracions menstruals
 - Dolors abdominals o sensació de cansament

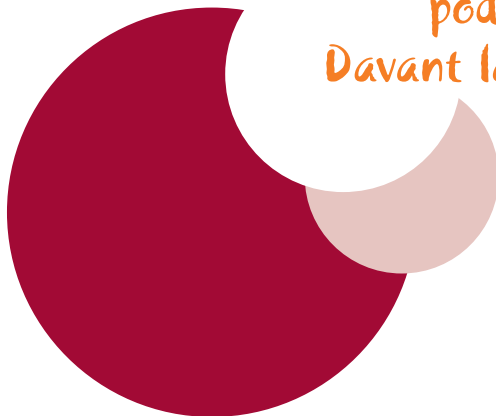
Amb freqüència, els símptomes a les dones són poc importants i poden passar desapercebuts.

Aquestes molèsties de vegades desapareixen en unes setmanes, però la malaltia continua sent al cos i podria generar problemes al cap d'un temps.

Davant la sospita que pots tenir una gonocòccia, busca atenció mèdica per assegurar-te del diagnòstic i, si calgués, seguir el tractament adequat.

El diagnòstic exigeix un examen mèdic, com també de laboratori, de les secrecions del penis, la vagina, la gola i/o l'anus.

El tractament que guareix la gonocòccia es fa amb antibiòtics i normalment és curt. S'ha de dur a terme un tractament de la/les parelles sexuals i fer-ne un control posterior per veure si ha estat efectiu.

Els símptomes de la gonorrea poden passar desapercebuts. Davant la sospita d'infecció busca atenció mèdica per assegurar-te del diagnòstic i, si calgués, seguir el tractament adequat

Sífilis

És una malaltia produïda per un bacteri (*Treponema pallidum*). La sífilis es transmet gairebé sempre mitjançant contacte sexual. Una altra via de transmissió pot ser la de la mare al fetus durant l'embaràs.

La malaltia evoluciona per etapes:

- **Sífilis recent** (d'una a dotze setmanes després del contacte): xancre sifílic, és una ulceració vermella en el lloc de contacte, normalment els genitals, de vegades a la boca o l'anus. El xancre desapareix espontàniament en unes setmanes, però la malaltia continua evolucionant si no es fa tractament, i passa a l'etapa següent.
- **Sífilis secundària** (pot durar dos o tres anys): aparició de lesions cutànies i lesions d'òrgans interns. Aquestes lesions desapareixen gradualment i la malaltia passa a la fase següent.
- **Fase de latència:** els símptomes desapareixen espontàniament. El malalt té una aparença normal i no té molèsties, encara que la malaltia continua desenvolupant-se.
- **Sífilis tardana:** s'observa després de cinc a vint anys d'evolució. El microbi resta a l'organisme i destrueix certs òrgans. Pot afectar el sistema nerviós, ossos, vasos sanguinis i, de vegades, pot causar la mort per lesions greus.

El diagnòstic inclou examen mèdic i de laboratori. Si hi ha símptomes, s'han d'examinar mostres de sang i pus de les secrecions al laboratori.

El tractament amb antibiòtics cura la sífilis. S'ha de fer un seguiment per assegurar-se que el tractament ha estat efectiu i tractar la/les parelles sexuals. És important consultar el metge des de la primera manifestació de la infecció per fer el tractament correcte.

Infecció per clamídia

Està causada per un bacteri (*Chlamydia trachomatis*) que afecta la uretra (homes), o la vagina i el coll uterí (dones). Els símptomes, sovint, són semblants als de la gonorrea. Es transmet per via sexual i si la dona està embrassada i és portadora de clamídies pot infectar el seu fill durant el part.

La infecció pot passar desapercebuda per absència de símptomes, sobretot en el cas de les dones. Tot i així, la persona que pateix la infecció pot contagiar-la encara que no tingui molèsties.

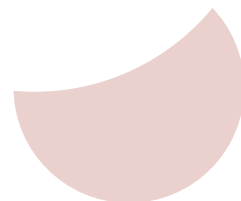
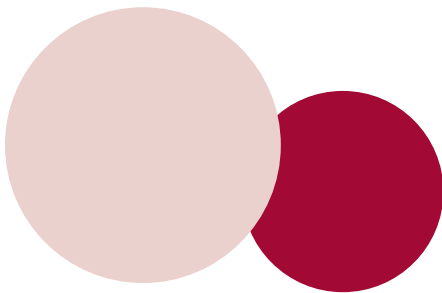
Els símptomes més freqüents en els homes són: secreció pel penis, necessitat d'orinar i, de vegades, dolor. Les dones poden tenir secreció vaginal més abundant o diferent de la normal i dolors abdominals, però no sempre es detecten fàcilment.

Si la malaltia no es tracta pot evolucionar, estendre's a genitals interns i, a la llarga, provocar esterilitat.

El diagnòstic es fa mitjançant la història clínica, l'examen de les secrecions i les anàlisis específiques.

Hi ha antibiòtics molt efectius per al seu tractament. S'ha de fer tractament de la/les parelles sexuals i un seguiment per assegurar-ne la curació.

**És important
consultar el metge des de
la primera manifestació
de la infecció per fer
el tractament correcte**

Herpes genital

El germen responsable és un virus. Es transmet per contacte directe amb les lesions, sobretot per contacte sexual, però també per contacte per mitjà de les mans i durant el part si la dona té lesions.

Els símptomes més freqüents són petites vesícules als òrgans genitals, que posteriorment s'ulceren i cicatritzen després de 15-20 dies. En aquest lapse de temps hi ha molt risc de contagi.

La desaparició de les lesions no significa que hi hagi guariment de la malaltia, ja que el virus està latent a les cèl·lules nervioses i pot reaparèixer en situacions d'estrès, malaltia, etc.

El diagnòstic es du a terme per exploració clínica i ha de ser confirmat per anàlisi de laboratori.

El tractament sempre és problemàtic en les malalties d'origen víric. Però es poden fer servir alguns medicaments específics per millorar els símptomes i reduir els nous brots.

Condilomes

És una ITS molt freqüent, produïda pel virus del papil·loma humà (VPH). La seva transmissió té lloc fonamentalment per via sexual, tot i que més rarament es pot transmetre en altres circumstàncies.

Els virus VPH infecten les cèl·lules de la pell o les mucoses dels òrgans genitals i provoquen:

- Lesions visibles: les típiques berrugues o condilomes, en forma de cresta de gall o bé planes, localitzades a la vulva, la vagina, el coll de l'úter, la uretra, el penis i l'anus.
- Lesions invisibles: sense símptomes, que només es poden detectar amb proves específiques o mitjançant un aparell que permet veure les lesions amb augment. Es localitzen al coll de l'úter, en el cas de les dones, i, amb menys freqüència, al penis, en els homes.

La infecció del coll de l'úter pel VPH pot ser greu. S'ha de diagnosticar i tractar per evitar que evolucioni i pugui esdevenir una displàsia o un carcinoma de coll d'uter. El diagnòstic es fa per exploració clínica i comprovació mitjançant proves de laboratori.

El tractament consisteix en l'eliminació de les lesions mitjançant tècniques especials. S'hauran de dur a terme controls posteriors, atès que és possible que tornin a reaparèixer. Per tal d'assegurar-se de la guarició i evitar contagiar la/les parelles sexuals, és important que les parelles també siguin visitades. És imprescindible utilitzar sempre el preservatiu per evitar el contagi.

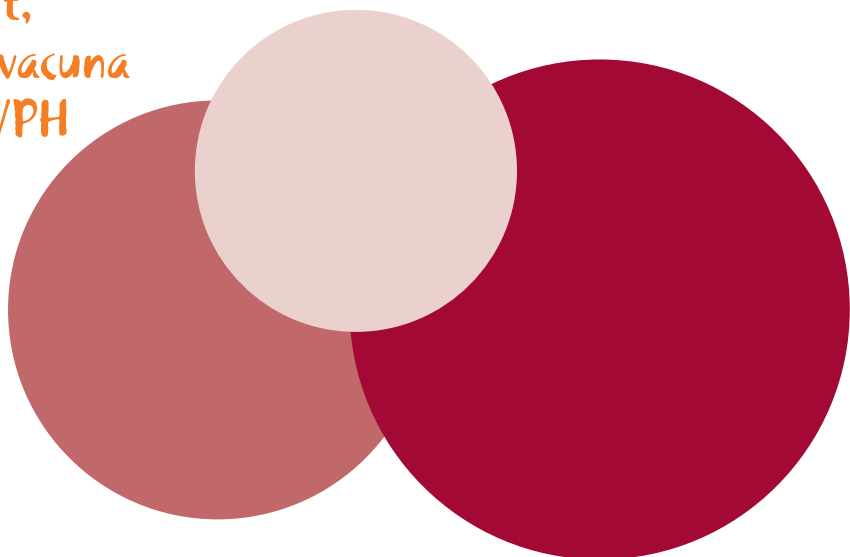
Actualment, hi ha una vacuna contra el VPH que actua enfront els serotips 6, 11, 16 i 18, que són els responsables del 90% de les berrugues genitals i del 70% dels carcinomes de coll d'úter.

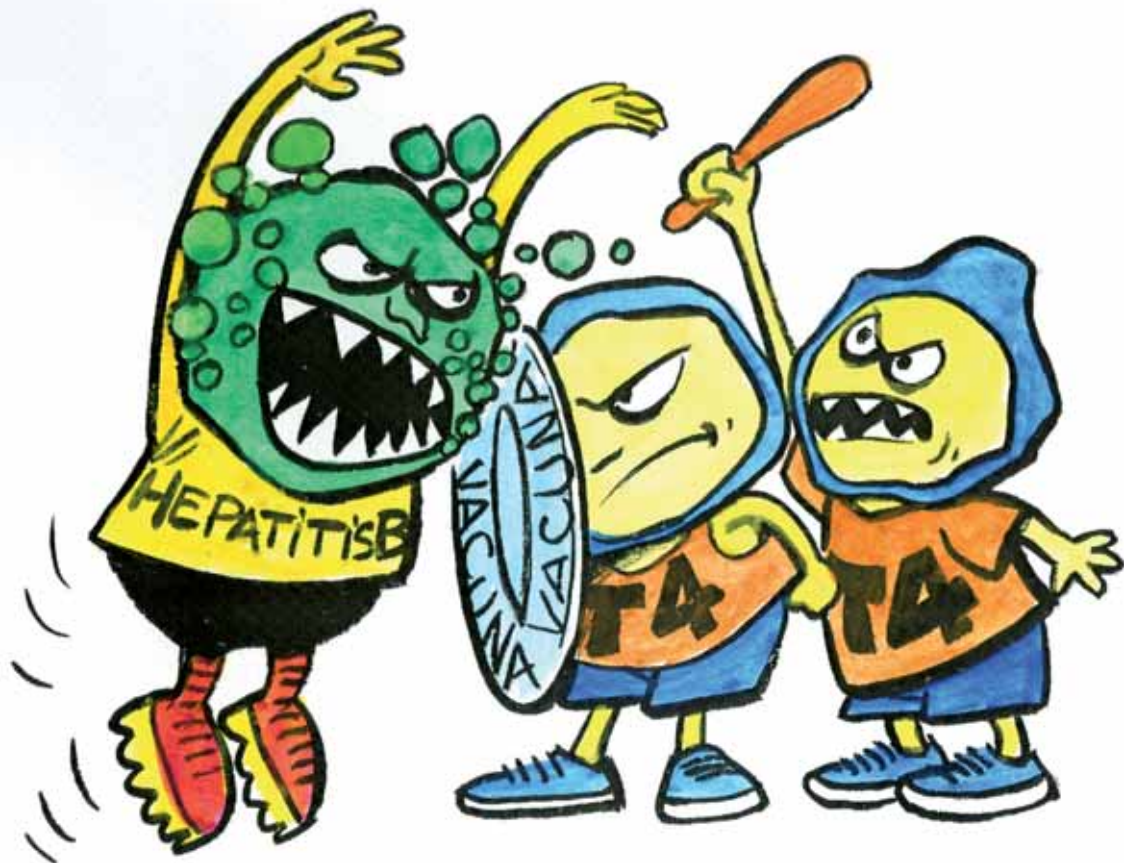
La vacuna s'administra en tres dosis, però encara es desconeix si caldrà revacunar d'aquí a uns anys.

Es recomana vacunar les nenes d'entre 9 i 14 anys de manera sistemàtica, tot i que ara com ara s'han vacunat dones de fins a 26 anys.

Com en la majoria d'ITS, guarir-se dels condilomes no significa obtenir-ne immunitat. Podem infectar-nos de nou si no fem prevenció.

**Actualment,
hi ha una vacuna
contra el VPH**

Hepatitis víriques

Constitueixen un problema per a la salut pública, a causa de l'alta incidència i prevalença en alguns llocs del món. Es coneixen diferents tipus d'hepatitis víriques en funció dels virus que les produeixen: virus de l'hepatitis A, B, C, D, E, G (VHA, VHB, VHC, VHD, VHE, VHG) i últimament s'ha detectat el virus TT (VTT).

Hepatitis A

Produïda pel virus de l'hepatitis A (VHA). El mecanisme més important de transmissió del virus és la via fecal-oral a través de l'aigua o aliments contaminats i directament de persona a persona, de manera que es poden considerar una possible transmissió sexual.

No hi ha un tractament específic per a aquesta malaltia, però hi ha una vacuna, en els casos que estigui indicada, per prevenir-la.

Hepatitis B

L'hepatitis B és una malaltia produïda pel virus de l'hepatitis B (VHB). Les vies de transmissió són: sexual, sanguínia, a través de la saliva, de la dona embarassada al fetus i per intercanvi de xeringues o material contaminat.

El virus de l'hepatitis B ataca les cèl·lules del fetge i les destrueix d'una manera més o menys important, llavors provoca una hepatitis (infecció del fetge). Segons la importància de l'afectació de les cèl·lules hepàtiques es pot arribar a un estat d'insuficiència hepàtica, és a dir, a una alteració important de la funció del fetge.

En molts casos, l'hepatitis B no produeix símptomes i passa desapercebuda. Només es pot detectar amb una anàlisi de sang específica. El malalt pot contagiar la malaltia encara que no tingui símptomes. Altres vegades podem trobar algunes manifestacions lleus, com ara coloració groguenca de la pell, febre, vòmits, etc. En un percentatge molt baix de casos, l'evolució de la malaltia és molt greu i arriba a la destrucció d'una gran part de les cèl·lules del fetge.

El diagnòstic de la malaltia es fa mitjançant una anàlisi de sang per detectar els anticossos que el nostre cos fabrica enfront del virus o la presència del virus a la sang.

No hi ha un tractament específic per a l'hepatitis B. Es poden donar alguns medicaments en el cas d'hepatitis crònica per frenar-ne l'evolució.

L'hepatitis B té una vacuna eficaç per evitar la infecció pel virus.

També hi ha una vacuna combinada que protegeix de l'hepatitis A i B alhora.

**Les hepatitis víriques
tenen una alta incidència i prevalença en alguns
llocs del món**

Hepatitis C

És una malaltia produïda pel virus de l'hepatitis C (VHC).

Fonamentalment, el mecanisme de transmissió és a través de la sang i, tot i que és possible la transmissió sexual, és poc freqüent.

Encara no hi ha una vacuna disponible contra aquesta malaltia.

Hepatitis D

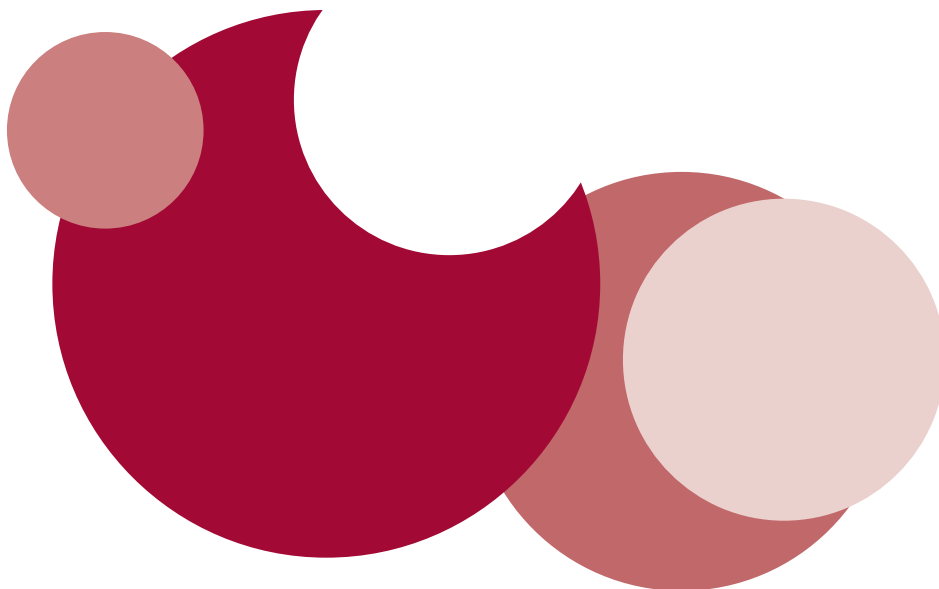
L'agent causant és el virus de l'hepatitis delta (VHD). Requereix per a la seva multiplicació la presència del VHB.

Els mecanismes de transmissió del VHD són similars als de l'hepatitis B, amb el predomini de la via sanguínia. La prevenció és semblant a la de l'hepatitis B.

Hepatitis G

L'agent causant és el virus de l'hepatitis G (VHG).

El mecanisme de transmissió principal és la via sanguínia. També se sospita de la via sexual i de la transmissió mare-fill.

Sida

La sida (síndrome de la immunodeficiència adquirida) es considera una infecció de transmissió sexual. És una malaltia motivada per la destrucció progressiva del sistema de defensa de l'organisme (sistema immunitari) per un virus anomenat **VIH (virus de la immunodeficiència humana)**. Aquest virus es troba a les secrecions sexuals (esperma i secrecions vaginals) i a la sang. A més, el VIH requereix una porta d'entrada (una ferida, úlcera o lesió) perquè es produeixi la infecció.

Avui, les dues vies dominants de transmissió són les relacions sexuals, tant heterosexuals com homosexuals, i l'ús compartit d'agulles i xeringues contaminades. Altres formes de transmissió són de la mare al fill durant l'embaràs, el part o l'alletament i per transfusió sanguínia o injecció de productes sanguinis contaminats. Però avui dia, les transfusions de sang o dels seus derivats requereixen prèviament una detecció obligatòria d'anticossos abans de ser transfosa i es rebutja en cas d'estar contaminada.

La prevenció
és l'únic mitjà de lluita
contra la propagació
de la sida

El VIH no es transmet:

- Pels contactes quotidians (carícies, petons, menjar, intercanvi d'objectes, dutxes, lloc de treball, escola, etc.
- Per mosquits ni per cap altre insecte que piqui
- Per animals domèstics

Malgrat la presència del virus a les llàgrimes, la saliva i en altres líquids corporals, no hi ha cap transmissió documentada per aquests mitjans (la quantitat de virus és petita i, probablement, insuficient per provocar la infecció).

La presència del virus de la sida (VIH) pot detectar-se mitjançant una extracció de sang amb una anàlisi específica (prova ELISA), que posa en evidència els anticossos produïts per l'organisme com a reacció a la presència del virus. Altres proves poden detectar el virus mateix o algun dels seus components.

Un resultat positiu d'aquestes proves indica que la persona és seropositiva, és a dir que ha estat infectada pel virus de la immunodeficiència humana (VIH), però no significa que hagi desenvolupat la malaltia (la sida).

Una persona seropositiva s'ha de considerar com a portadora del virus i pot transmetre'l per la sang i les secrecions sexuals. Ha de prendre precaucions a fi de disminuir els riscos d'evolució cap a la sida i per evitar exposar altres persones al virus.

Cal recordar que és necessari que transcorri un temps, com a mínim de tres mesos (període finestra), després de la infecció, perquè amb la prova es puguin detectar els anticossos contra el VIH i el resultat sigui positiu en cas d'infecció.

La sida és la forma greu de la infecció pel VIH. Es manifesta per l'aparició d'infeccions severes causades per microbis anomenats oportunistes, algunes varietats de càncers com el sarcoma de Kaposi i d'altres manifestacions, sobretot neurològiques.

Les persones que han estat infectades pel VIH no desenvoluparan necessàriament la sida. Un percentatge de persones seropositives evolucionaran cap a la sida, però d'altres tindran símptomes menors de la malaltia o, fins i tot, no mostraran mai cap simptomatologia.

S'han identificat alguns factors que afavoreixen l'evolució cap a la sida: la reinfecció pel VIH, infeccions de tot tipus, consum de drogues i hàbits de vida poc saludables, entre d'altres.

L'evolució de la infecció continua sent molt greu, ja que no disposem, de moment, de tractament curador. Tot i això, disposem de mitjans per tractar algunes de les manifestacions de la sida, i millorar la qualitat de vida dels malalts i la seva supervivència. La rapidesa dels progressos en el terreny dels fàrmacs antivírics obre grans esperances d'accedir, un dia, a la guarició.

La prevenció és l'únic mitjà de lluita contra la propagació de la sida. Es tracta d'una malaltia lligada al comportament i només un canvi en aquests comportaments pot limitar l'avanç de la malaltia.

La sida només es propaga per les relacions sexuals i la sang, per tant, és important evitar l'ús compartit d'agulles i xeringues, com també mantenir una vida sexual responsable i utilitzar sempre el preservatiu (masculí o femení) en totes les pràctiques sexuals en què hi hagi penetració.

El preservatiu ha demostrat la seva eficàcia en la prevenció de totes les malalties de transmissió sexual.

La profilaxi postexposició és un tractament que es pot fer per intentar evitar la infecció per VIH quan s'ha produït una possible exposició al virus, per un accident o per una pràctica considerada d'alt risc d'infecció. Aquest tractament s'ha de fer com més aviat millor i sempre abans de 72 hores de la pràctica de risc. S'ha d'anar a l'hospital per tal que es pugui valorar si està indicat o no fer el tractament, ja que és una combinació de fàrmacs que es prenen aproximadament durant un mes i que poden tenir diferents efectes secundaris.

La sida només es transmet per les relacions sexuals i la sang. Per evitar-la cal fer servir el preservatiu i no compartir xeringues

Vulvovaginitis

Aquesta paraula fa referència a la inflamació de la vulva i/o la vagina, la majoria de les vegades produïda per una infecció.

Els símptomes de les diferents vulvovaginitis poden ser semblants i difícils de diferenciar entre si.

Normalment es manifesten per:

- Augment de secreció o flux vaginal.
- Malestar a la vulva i/o a la vagina o picors.
- Molèsties en orinar.
- Dolor en la penetració en la relació sexual.

**La vagina, el penis, l'anus i la boca
són els llocs més freqüents on podem trobar
els gèrmens (virus, bacteris, paràsits...)
que produeixen les ITS**

Les més freqüents són:

Tricomoniasi

La produeix un protozou (*Trichomona vaginalis*). És una infecció genital freqüent, sobretot, en la dona. Es transmet especialment per contacte sexual, encara que les tricomonas poden sobreviure algunes hores en robes o tovalloles humides, etc.

Sovint no provoca cap símptoma. En el cas de les dones podem trobar inflamació de la vagina, irritació, coïssor o picors i canvis en el flux vaginal (quantitat, color, consistència). Els homes acostumen a tenir pocs o cap símptoma.

El diagnòstic es fa analitzant mostres de secrecions vaginals o uretrals pel microscopi.

El tractament és fàcil i curt. Totes les parelles sexuals han de ser tractades per evitar que el contagi continuï estenent-se.

Candidiasi o infecció per fongs

Les infeccions per fongs o micosis són les infeccions genitals més freqüents en la dona. La que trobem més freqüentment és la produïda per *Candida albicans*, per això aquestes infeccions reben també el nom de candidiasi.

Aquests llevats són, normalment, al tub digestiu, la pell i la vagina, i no generen cap malaltia perquè produeixen un equilibri amb l'organisme. Quan es trenca aquest equilibri (canvis hormonals, altres malalties, tractaments amb antibiòtics, etc.) els fongs es desenvolupen excessivament i poden provocar símptomes: augment de la secreció vaginal, que es torna blanca i espessa, acompanyada o no de pruija (picors) intensa. En els homes causa símptomes amb menys freqüència que en el cas de les dones.

Els símptomes poden desaparèixer al cap d'una setmana, però cal fer-ne un tractament específic per evitar que es repeteixin les molèsties al cap d'un temps.

Les infeccions per fongs poden aparèixer sense haver mantingut relacions sexuals, però també es poden transmetre per via sexual.

El diagnòstic es fa per exploració clínica i anàlisi de secrecions vaginals o uretrals.

El tractament mèdic és eficaç. En alguns casos, s'han de tractar les parelles sexuals i cal fer-ne un seguiment posterior per assegurar-se del guaiament.

Infeccions per paràsits

Les més freqüents són la sarna i la pediculosi púbica (lladelles).

Sarna

És produïda per un àcar (*Sarcoptes Scabiei hominis*). Es pot transmetre per via sexual i per contactes no sexuals, com ara els produïts entre membres d'una mateixa família, o mitjançant robes infectades.

Els símptomes més freqüents són picors als genitals, entre els dits, les aixelles, etc., sobretot a la nit. També podríem trobar lesions a la pell per on va passant el germen.

El tractament és senzill. L'han de fer totes les persones que viuen a la mateixa casa i les parelles sexuals. També s'han de desinfectar les robes per evitar-ne la reinfecció.

Pediculosi púbica (lladelles)

És produïda per un tipus de poll (*Phthirus pubis*) que viu poc temps fora del cos i es mou lentament. Mesura aproximadament d'un a dos mil·límetres i s'enganxa a l'arrel dels pèls del pubis, les aixelles i, amb menys freqüència, a les pestanyes, les celles o la barba.

Les relacions sexuals en són la principal via de transmissió. Si la roba ha estat en contacte recent amb el paràsit també podria esdevenir una font d'infecció.

El principal símptoma, com en el cas de la sarna, és la pruija (picors) intensa al pubis. Es poden trobar petites taques de sang a la roba per les picades dels insectes.

La transmissió pot donar-se sempre que hi hagi polls o llèmenes vives a la pell o a la roba de les persones que pateixin la infecció.

El diagnòstic es fa mitjançant un examen meticulós per poder veure el paràsit o els ous.

El tractament és senzill i molt efectiu. També haurien de seguir el tractament les parelles sexuals.

Què has de fer si penses que tens una ITS?

- No esperis gaire temps, demana informació a un professional.
- Busca atenció mèdica immediatament i sense vergonya. Pensa que una ITS és una malaltia com qualsevol altra.
- Un cop fet el diagnòstic, comença el tractament com més aviat millor. Gairebé totes les ITS poden curar-se sense complicacions si es tracten correctament i a temps.
- No t'automediquis. Els símptomes poden ser semblants però les malalties poden ser diferents. Cadascuna de les ITS té un tractament específic.
- Evita mantenir relacions sexuals fins que no hagi descartat la possibilitat d'una infecció.

Qui pot ajudar-te?

- El metge de capçalera
- Especialistes en ginecologia i obstetrícia
- Especialistes en dermatologia
- Especialistes en urologia
- Centres de planificació familiar
- Centres d'atenció primària
- Centres especialitzats en malalties de transmissió sexual
- Centres d'atenció específica per a joves

Què cal fer si t'han diagnosticat una ITS?

Digue-ho a la teva parella o a les persones amb qui hagi mantingut relacions sexuals recentment. Explica quina malaltia tens i la possibilitat que hi ha de contagi, encara que no tingui símptomes.

Recomana-li que visiti el metge. És important que en segueixis les indicacions per tal que la infecció desaparegui.

Prevenir és la millor manera d'evitar les ITS

Utilitza sempre un preservatiu en totes les situacions en què hi ha risc d'infecció.

Fora de les relacions de fidelitat mútua entre persones sense ITS, totes les altres situacions poden ser de risc (encara que a nivells diversos) i, per tant, ens hem de protegir.

L'ús del preservatiu (masculí i femení) és un mètode molt eficaç contra la transmissió de les ITS. S'ha de fer servir correctament per assegurar-ne l'eficàcia.

Si tens una ITS, no mantinguis relacions sexuals fins que no estigui curada.

Per a més informació

Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat de Barcelona (CJAS)

Tel. 934 151 000

www.centrejove.org

correu@centrejove.org

Programa per a la Prevenció i Assistència de la Sida

Tel. 900 212 222 (informació confidencial i gratuïta)

www.gencat.net

dgsp.salut@gencat.net

STOP Sida

Tel. 932 980 588

www.stopsida.org

stopsida@stopsida.org

Sanitat Respon

Tel. 902 111 444

La Diputació de Barcelona és una institució de govern local que treballa conjuntament amb els ajuntaments per impulsar el progrés i el benestar de la ciutadania.

L'Àrea de Salut Pública i Consum ha impulsat l'edició d'aquest quadern, on es descriuen les principals infeccions de transmissió sexual, els seus símptomes, com prevenir-les i com afrontar-les. L'objectiu del quadern és ser un element d'ajuda i orientació tant per al jovent com per als seus educadors.

Diputació de Barcelona
Àrea de Salut Pública i Consum
Servei de Salut Pública
Llars Mundet. Edifici Serradell Trabal
Passeig de la Vall d'Hebron, 171
08035 Barcelona
Tel. 934 022 145 / 934 022 491
www.diba.cat/salutpconsum